ADUNAREA BISERICII DIN IERUSALIM

Studiul 8 pentru 25 august 2018

T.M. „Ci credem că noi, ca şi ei, suntem mântuiţi prin harul Domnului Isus.”
(Faptele apostolilor 15:11)

Ampla acceptare a Evangheliei din partea neamurilor a reprezentat o problemă pentru iudei. Nu trebuiau să respecte toţi aceleaşi condiţii? De ce iudeii sa se circumcidă, iar neamurile nu?

Problema de fond era mijlocul de a obţine mântuirea: prin fapte (păzind legea) sau prin credinţă (doar prin sângele lui Hristos).

- **Problema. Fapte 15:1-5.**
  - ≈ Păzirea legii lui Moise.
  - ≈ Circumcizia.
- **Dezbaterea. Fapte 15:6-18.**
  - ≈ Comentariile lui Petru şi Iacov.
- **Soluţia. Fapte 15:19-35.**
  - ≈ Condiţiile necesare.
  - ≈ Scrisori pentru biserici.

PĂZIREA LEGII LUI MOISE

„Atunci unii din partida fariseilor care crezuseră s-au ridicat şi au spus că şi neamurile trebuie să fie circumcise şi că trebuie să li se poruncească şi lor să păzească Legea lui Moise.” (Fapte 15:5 NTR)

Fariseii care au crezut, văzând că neamurilor nu li se cerea să împlinească ritualurile iudaice, au plecat în Antiohia. Ei predicau spunând că, pentru a fi mântuiţi, neamurile trebuiau să se convertească la iudaism şi să împlinească toată legea.

Acesta se lovea cap în cap cu Evanghelia pe care o predica Pavel şi Barnaba: mântuirea este doar prin credinţă, fără faptele legii.

Această dezbatere aprinsă ameninţa să rupă unitatea bisericii. Conducătorii din Antiohia au hotărât să ceară sfatul apostolilor şi bătrânilor pentru soluţionarea acestei situaţii.

CIRCUMCIZIA

„Au venit însă din Iudeea unii care îi învăţau pe fraţi astfel: „Dacă nu sunteţi circumcişi, după obiceiul lui Moise, nu puteţi fi mântuiţi!" (Fapte 15:1 NTR)

Disputa nu era cu privire la nişte „porunci omeneşti" (Matei 15:9), ci cu privire la o poruncă divină: „Dacă vreun străin care locuieşte la tine [...] toţi bărbaţii din familia lui să fie circumcişi" (Exod 12:48).

Au confundat un semn de apartenenţă la poporul lui Dumnezeu cu un semn de mântuire. Aceasta implica:

Distorsionarea Evangheliei (Gal. 1:7; 2:3-5).

Harul era anulat (Gal. 2:21).

Isus nu folosea la nimic (Gal. 5:2).

Se nega caracterul universal al mântuirii (Col. 3:11; Tit 2:11).

COMENTARIILE LUI PETRU ȘI IACOV

„Apostolii şi bătrânii s-au adunat ca să vadă ce este de făcut în legătură cu această problemă.” (Fapte 15:6)

Adunaţi în Ierusalim, fariseii îşi prezentau argumentele, iar Pavel şi Barnaba pe ale lor.

Petru a intervenit amintind cum Dumnezeu a acceptat neamurile şi le-a dat Duhul Sfânt, fără a fi nevoie să fie circumcişi. A concluzionat: „noi credem că suntem mântuiţi prin harul Domnului Isus, la fel ca şi ele.” (v.11).

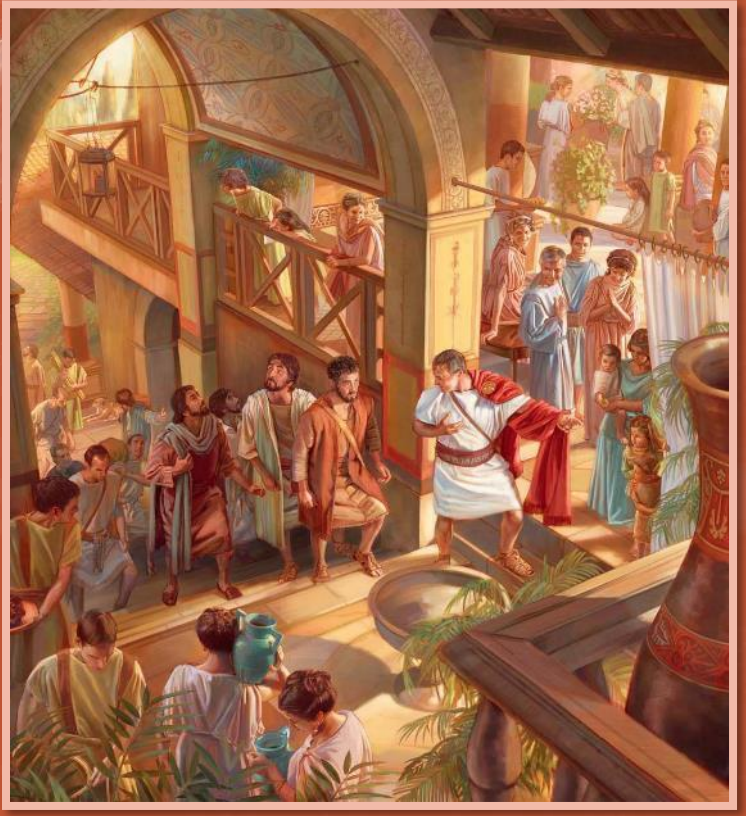

Iacov, care era considerat o autoritate în cadrul bisericii (Galateni 1:19,2:9), s-a folosit de Amos 9:11-12 pentru a aminti că Dumnezeu a prezis includerea neamurilor în planul de mântuire.

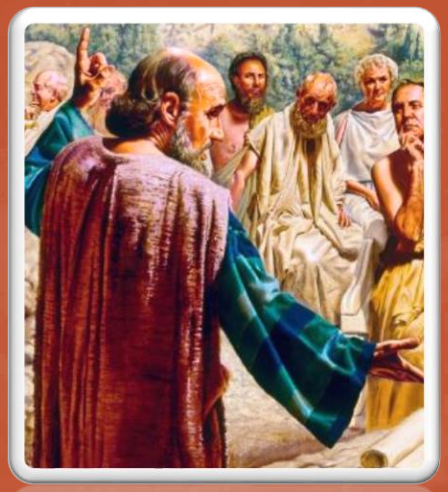

CONDIŢII NECESARE

„Căci ni s-a părut potrivit, Duhului Sfânt şi nouă, să nu mai punem nici o altă povară asupra voastră, decât aceste lucruri necesare.” (Fapte 15:28 NTR)

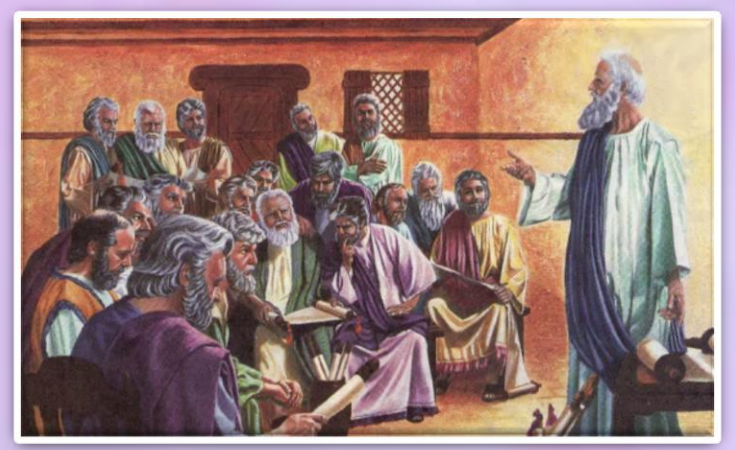

Acordul confirmat de Duhul Sfânt, includea patru „cerinţe” obligatorii pentru neamuri:

Să nu aibă de a face cu idoli.

Să nu consume sânge.

Să nu consume carne de animale necurate.

Să evite imoralitatea sexuală.

Aceste norme implicau renunţarea la păgânism. Se bazau pe legile din Levitic 17 şi 18 cu privire la străinii rezidenţi în Israel.

Aceasta scutea neamurile de la păzirea celorlalte legi ceremoniale, dar nu şi de la legile anterioare legământului făcut cu Avraam (ca, de exemplu, legile morale).

SCRISORI PENTRU BISERICI

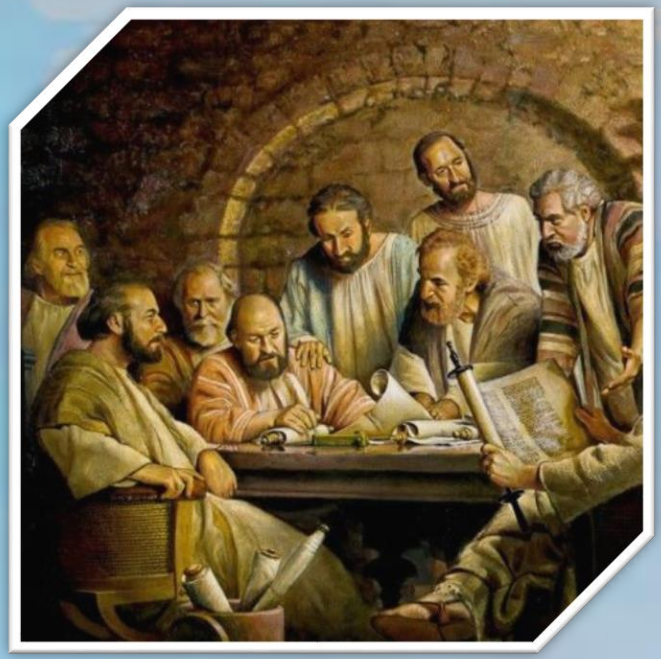

„Au trimis prin ei următoarea scrisoare: „Apostolii şi bătrânii, fraţii voştri, către fraţii dintre neamuri, care sunt în Antiohia, Siria şi Cilicia. Salutare!” (Fapte 15:23)

Hotărârea adunării a fost înscrisă în primul document oficial al bisericii. Această scrisoare a fost redactată în jurul anului 49 d.C. şi trimisă bisericilor prin Iuda şi Sila.

Când fraţii din Antiohia au citit scrisoarea „fraţii s-au bucurat de mesajul de încurajare.” (v.31).

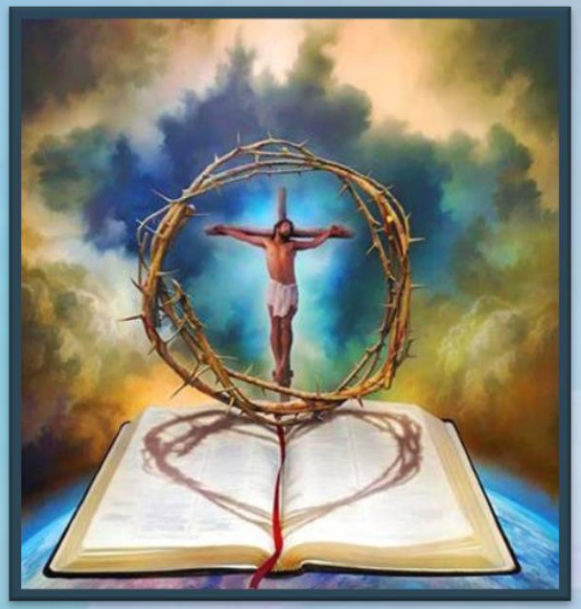

Unitatea bisericii s-a întărit cu această decizie, cu toate că nu toţi au fost de comun acord cu aceasta.

Mântuirea bumai prin credinţă, anunţată de Pavel, a fost acceptată drept singura Evanghelie adevărată (vezi Galateni 1:8).

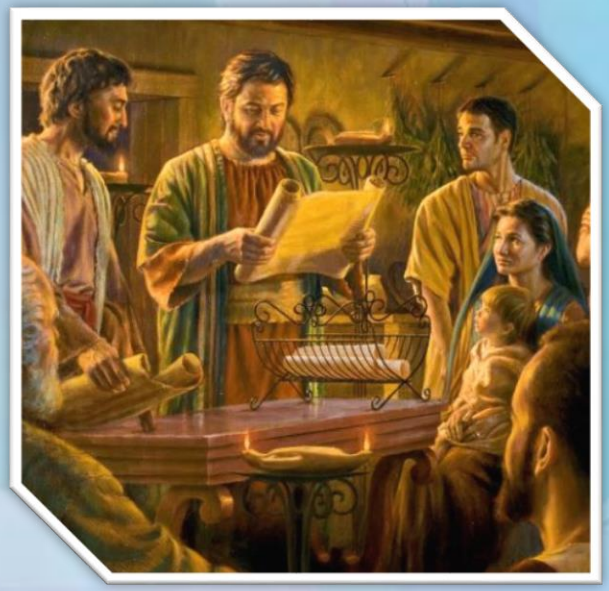

„Evreii se mândreau cu serviciile lor stabilite în mod divin şi au dedus că, odată ce Dumnezeu a precizat modul de închinare evreiesc, era imposibil ca El să autorizeze vreodată vreo schimbare în vreuna din indicaţiile legate de aceasta. Creştinătatea, au hotărât ei, trebuie să se adapteze la legile şi ceremoniile iudaice…

Privită din orice unghi, situaţia adusă astfel în atenţia comitetului părea să prezinte dificultăţi de neînvins. În realitate, însă, Duhul Sfânt deja rezolvase această problemă, de care depindea prosperitatea şi chiar existenţa bisericii creştine. Apostolilor li s - a dat har, înţelepciune şi judecată sfinţită pentru a hotărî răspunsul la chestiunea dezbătută”

E.G.W. (EGW, Istoria mântuirii, pag 306)